

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Πέντε κρίκοι αθλητικού συναγωνισμού, αλληλεγγύης, πολιτισμού, ελπίδας και ειρήνης

Εικαστικά έργα εμπνευσμένα από τις αξίες του Ολυτισμού

Ο Σύλλογος Εργαζομένων στην Εθνική Τράπεζα, αποφάσισε να αφιερώσει το εφετηνό του Ημερολόγιο 2004 στους Ολυμπιακούς Αγώνες, με τον τρόπο που η διαχρονική τους ιστορία, αλλά και η σύγχρονη τους επιβίωση, ενέπνευσαν μια πλειάδα Ελλήνων και Ιταλών καλλιτεχνών, προκειμένου να φιλοτεχνήσουν έργα, με βάση τα οποία πραγματοποιήθηκε η ομώνυμη και σημαντική έκθεση που παρουσιάστηκε για οκτώ μήνες στην Νάπολη (Palazzo Reale), στην Αθήνα (Μουσείο Γουλανδρή Κυκλαδικής Τέχνης) και στην Βενετία (Palazzo di San Giovanni Evangelista), σημειώνοντας αποδεδειγμένα μεγάλη επιτυχία.

Ο αθλητισμός και ο πολιτισμός αποτελούσαν παλαιότερα μια ενιαία έκφραση, την οποία η Αθήνα του 2004, ως πόλη που επελέγη να φιλοξενήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες, επιδιώκει να διατηρήσει, προσδίδοντας στο πνεύμα και στο νόημά τους μια διαφορετική διάσταση. Μια διάσταση που να γεφυρώνει το παρελθόν με το παρόν.

Κατά την αρχαιότητα, ο Ολυμπιακός Αθλητισμός δεν αφορούσε μόνον την άσκηση του σώματος και την ευγενή άμιλλα ανάμεσα στους αγωνιζόμενους. Η έννοια του στίβου, από την γένεσή της ακόμη, δεν περιοριζόταν αποκλειστικά στην εκγύμναση, αλλά κάλυπτε παράλληλα και βασικά ιδεώδη που αφορούσαν στον χώρο του πνεύματος, του πολιτισμού και των κοινωνικών αξιών. Ο άνθρωπος άλλωστε αντιμετωπιζόταν ως ενιαίο σύνολο ιδιοτελειών και ικανοτήτων, τόσο σωματικών όσο και ψυχικών. Η θέσπιση και η ιερότητα των αγώνων είναι γνωστό πως αποσκοπούσε, από τα χρόνια ήδη εκείνα, στην σύνθετη ανάδειξη των συγκεκριμένων αρετών, που προϋπέθεταν εσωτερικό έλεγχο, παθαρχία και σεβασμό, μαζί με υψηλό φρόνημα, στοιχία τα οποία διέκριναν όλους τους συναθλούμενους, που κατά τα άλλα χαρακτηριζόνταν από αμεροληψία στον στίβο, αναγνώριση της αξίας του αντιπάλου, αποδοχή του αποτελέσματος και προπαντός αγωνιστική ανιδιοτέλεια.

Οι αθλητές που έρχονταν να συμμετάσχουν και από τις πιο απομακρυσμένες ακόμη περιοχές του τότε γνωστού κόσμου, αγωνιζόνταν για έναν απλό και απέρητο «κότινο» (στεφάνι από αγριελιά) και για τον συμβολισμό επίσης της νίκης, που δεν την εξαργύρωναν παρά μόνον με την τιμή και την δόξα που μετέφεραν στην οικογένεια και στις πατρίδες τους, μετά το πέρας των αγώνων. Υπήρξαν δε τόσο σημαντικοί οι αγώνες που διεξάγονταν στην Ολυμπία, ώστε με βάση αυτούς οι αρχαίοι Έλληνες χρονολογούσαν την ιστορία τους, όπως μας πληροφορεί από τα αρχαιολογικά τεκμήρια το «Πάριο Χρονικό».

Εκτός αυτού, γνωρίζουμε ότι κατά τα στάδια προετοιμασίας και ιδιαίτερα κατά την διάρκεια διεξαγωγής των αθλημάτων, ήταν κοινώς αποδεκτή η παύση κάθε μορφής εχθροπραξιών, (η γνωστή εκχειρία), καθώς επικρατούσε πνεύμα αλληλεγγύης, συμπύκνωσης και συναδέλφωσης των λαών.

Ευπρόσδεκτοι για την συμμετοχή στα αγωνίσματα, ήταν άνθρωποι που προέρχονταν από διαφορετικές φυλές, περιοχές και πατρίδες, είχαν τα δικά τους ήθη, μιλούσαν τις δικές τους γλώσσες ή διαλέκτους και δεν ενδιέφερε η προέλευση της κοινωνικής τους τάξης, το χρώμα του δέρματός τους, οι πολιτικές και θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, καθώς και οι κοσμοθεωρήσεις τις οποίες πρόσβεναν, αρκεί οι αθλούμενοι να ενστερνίζονταν τα ιδεώδη του Ολυτισμού.

Φυσικά οι αξίες έχουν σήμερα αλλάξει, όπως και οι καιροί. Το ουσιώδες ζητούμενο είναι να αναβιώσουν, με βάση εκείνους τους Ολυμπιακούς

Αγώνες, τα ιδεώδη, όσον αφορά στην έννοια του συναγωνισμού και όχι του ανταγωνισμού, της συναδέλφωσης και όχι της στυγνής αντιπαράθεσης, της συμμετοχικής αλληλεγγύης και όχι της επιδίωξης προσωπικής ωφέλειας. Αυτό άλλωστε επιδίωξαν και κατά τα νεώτερα χρόνια (1896) οι δύο κορυφαίες προσωπικότητες (ο Δ. Βικέλας και ο Pierre de Coubertin), που κατόρθωσαν να τους επαναφέρουν και να τους καταστήσουν μάλιστα ένα παγκόσμια σημαντικό γεγονός.

Οι αρετές που εκφράζονται μέσα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες προσιδιάζουν στον χώρο του πολιτισμού και της καλλιτεχνικής δημιουργίας, εκτός των άλλων. Η τέχνη άλλωστε ήταν και συνεχίζει να είναι ο φάρος για την αλληλεγγύη και την αλληλοκατανόηση των λαών, με επιζητούμενο τον Ουμανισμό, που τα γνωρίσματα και τα χαρακτηριστικά του υπερβαίνουν κάθε μορφή συνόρων και κάθε αντίληψη εσωστρέφειας.

Η συμπάρθεση έργων σύγχρονων Ελλήνων και Ιταλών εικαστικών δημιουργών, μεταφέρει όχι το γράμμα αλλά το πνεύμα των αρχαίων εκείνων ιδεωδών, διατυπωμένο μέσα από σημερινές αισθητικές αντιλήψεις και προσαρμοσμένο στις ανάγκες του καιρού μας.

Κάθε καλλιτέχνης, μέσα απ' το δικό του έργο και από τον τρόπο που χειρίζεται τα υλικά, τα θέματά του και το προσωπικό

του ιδίωμα, – με χρήση πολλές φορές χειρωνακικών παρεμβάσεων, άλλοτε μέσα από την μεταφορικότητα, τους συμβολισμούς και τις αλληγορίες των παριστανόμενων, πότε πάλι με χιούμορ, κριτική διάθεση, ποιητική πνοή και δημιουργική κυρίως φαντασία, – προτείνει μια διαφορετική και διευρυμένη από κάθε άποψη, θέαση του κόσμου μας.

Οι σελίδες αυτού του Ημερολογίου φιλοξενούν μια μόνον επιλογή από τα έργα που συγκροτούν την μεγάλη περιοδεύουσα Ολυμπιακή έκθεση. Η επιλογή των έργων κρίθηκε αναγκαία, προκειμένου καθένα να συνοδεύει ανάλογα και ταιριαστά τον κάθε μήνα του έτους, δίνοντας ένα συγκεκριμένο κάθε φορά στίγμα και επιπροσθέτως την αρμόζουσα, κατά το δυνατόν, ατμόσφαιρα.

Με αλφαβητική σειρά, ακολουθούν συνοπτικά στοιχεία των καλλιτεχνών, των οποίων παρουσιάζουμε στο Ημερολόγιο τα έργα τους, ευχόμενοι σε όλους μια Καλή και Δημιουργική Χρονιά!

Αχιλλέας Δρούγκας: Η παραστατικότητα στα έργα του εμπεριέχει αρκετά στοιχεία της pop art στους ζωγραφικούς πίνακες του «μαγικού ρεαλισμού» που ο καλλιτέχνης διαμορφώνει, δημιουργώντας έναν μεταφυσικό διάλογο ανάμεσα σε διαχρονικούς μύθους και στη σημερινή καθημερινότητα.

Δημήτρης Μυταράς: Μέσα από ένα μετεξπρεσιονιστικό ιδίωμα και με βάση νοηματικές αλληλουχίες και συνειρμούς, το παρελθόν διαπλέκεται με το παρόν, ενώ η φευγαλέα εντύπωση αντιπαράβάλλεται στη διάρκεια, υποβάλλοντας τα έργα του, – ανάμεσα στα άλλα – και μια έμμεση κοινωνική κριτική, σχετικά με τους μύθους και τα σημερινά τεκταινόμενα.

Αρμάντο Ντε Στέφανο: Μέσα από μια νεορεαλιστική αναδιαπραγμάτευση θεμάτων, παρουσιάζεται το οικείο ως ανοίκειο. Η Ναπολιτάνικη ζωγραφική παράδοση διατρέχει με λυρισμό τα έργα του, στα οποία διακρίνει κανείς θέματα, χρώματα και μοτίβα διαποτισμένα με μια «ηρωική» ανθρωπιά, που είναι εμπνευσμένη από την σύγχρονη νεοπαρόκ εικονογραφία.

Γιώργος Οικονόμου: Γεννήθηκε και πέρασε τα εφηβικά του χρόνια στην Ελλάδα, πριν φύγει για σπουδές και τελικά εγκατασταθεί στην Ιταλία, στην οποία τα έργα του αγαπήθηκαν. Την απεικονιστική του ζωγραφική

